

Rune Fardal, studerer psykologi

Personlighetsforstyrrelser med hovedvekt på narsissistisk problematikk i relasjon til barn
<http://www.sakkyndig.com> mail: rune@fardal.no

Profesjonens avmakt, den sakkyndige svindel.

06.september, 2014, Oppdatert 06.09.2014

Etter å ha deltatt på både psykologiske og psykiatriske kongresser og fulgt de siste tiårs utvikling innen barnefordelingsaker og barnevernet, slår det meg hvor skremmende stor avstanden det er mellom profesjonsaktørenes *fremstilling* av sin kunnskap, og den evidens baserte vitenskapelige kunnskap. Mange har overhodet ikke peiling på hva de driver med!

Innen psykiatrien og psykologien er det nærmere 400 terapeutiske retninger beskrevet. Blant disse er det ingen konsensus innen terapeutiske virkemidler. Årsaker til psykiske lidelser er i lite kjent og forstått. *Symptomer* behandles i mangel av kunnskap om underliggende årsak, ofte med psykofarmaka man ser fører til endring, uten å forstå endringsmekanismene. Man gir medisin, men kjenner lite til bivirkninger.

Behandling av antisosiale i rettspsykiatri og fengselspsykiatri har man i realiteten ikke, så man sløver de mest utagerende ned på psykofarmaka. Feil ved nasjonale retningslinjer er så graverende at mange i feltet mener de bør rettes opp umiddelbart. Prediksjon av vold og suicidalitet er helt i det blå. Ja, det er vanskelige felt, men så si det da!

Innen rettspsykiatri og sakkyndigefeltet har det utviklet seg en skråsikker ufeilbarlighet som står i ekstrem kontrast til fagfeltets og vitenskapens erkjennelse av den manglende konsensus. Det har utviklet seg en autoritetsbias av ekstreme proporsjoner. Folket er lurt til å tro at hvite frakker og fine titler kan assosieres med høy faglighet. De kunne ikke vært lengere fra sannheten. Forskning viser at det er ikke noen slik sammenheng.

Breiviksakens ulike sakkyndige vurderinger viste for alle at det er mange hellige kuer innen det sakkyndige feltet. Det som for de fleste rasjonelle og logisk tenkende mennesker fremstår som et ekstremt utslag av bias, beskyttes av systemets egne kontrollører på en måte som tydelig viser en salig samrøre av bekjentskap, venner,

usynlige bånd og selvbeskyttende mekanismer. Ikke noe sted florer psykologiske forsvarsmekanismer som i denne gruppe. Sakkyndighetens indre justis beskytter svindlerne.

Alvorlige trusler mot vår rettsikkerhet, alvorlige trusler mot psykisk syke. Mens åpenbart ustabile personer i stadig stigende grad begår uprovoserte drap, er nesten et samlet psykolog og psykiater felt mest opptatt av at statistisk er sjansen liten, for at mentalt forstyrrede skal begå drap. Si det til alle de som ble drept på Utøya! De som ble drept i Årdal, de som ble drept på trikk, i buss og utenfor rettslokaler.

Man visste allerede i Anders B. Breiviks barndom at noe var fundamentalt galt. Hvorfor ble slik kunnskap overkjørt av et inkompetent barnevern som ikke har slik kunnskap? Kunne 77 mennesker vært i live om man hadde brukt kunnskap om personlighetsforstyrrede i vurderingen av Wenche B. Breivik? Hvorfor var det viktigere å beskytte åpenbart personlighetsforstyrrede på bekostning av livet til 77 mennesker? Hvorfor ble hun beskyttet av tingretten?

På Psykiatriveka 2014 i Bergen opplevde jeg til min store forferdelse en psykiater i fullt plenum utrykke at "*Jeg forstår ikke helt dette med personlighetsforstyrrelser!*" Han mente de ikke finnes! Her snakker vi "denial" på et sykkelig nivå.

Jeg trodde jeg skulle dette av stolen. Som leder av Landsforeningen for psykopat ofre er jeg ukentlig i kontakt med folk fra hele landet som trenger informasjon for vegen videre, etter å ha vært utsatt for disse forstyrrede narsissister og psykopater gjennom mange år. Jeg kan forsikre at den *adferd* som narsissistiske og psykopatiske beskrivelser gir, i høyeste grad er reell, den finnes, og den er et uttrykk for en forstyrret personlighet. Et forstyrret selv der IQ er intakt mens EQ er ødelagt. Folk som benekter dette bør ikke bli tatt på alvor. Og det er mange innen profesjonene som prøver benekte disse begreper validitet.

Samfunnet beveger seg i stadig stigende hastighet inn i en behandling av alvorlig forstyrrede mennesker, der deres rett til "et liv" skjer på bekostning av friske menneskers liv. Kunnskapen om de fryktelige menneskelige konsekvenser i møte med narsissistisk/psykopatisk problematikk finnes godt beskrevet internasjonalt, men er nærmest totalt fraværende i det norske helsevesen. Denne *toleransens tyranni* for tyranner er påfallende. Et offer for slike, møter i søken på hjelp, en arroganse og en benektelse like ille som den de rømte fra.

Barneombudet går ut i Tønsberg blad og er rystet over foreldre som mishandler sine barn. Groteske beskrivelser av vold, omsorgssvikt og drap på barn skaper klima for raskere inngripen fra barnevern og helsepersonell. Selvsagt skal slike barn ha hjelp, og foreldre som påfører barna slike lidelser trenger åpenbart hjelp.

Problemet er dessverre at der barnevernet virkelig burde grepet inn, der ender de gang på gang opp med og beskytte overgriper på bekostning av barnet. I Alvdalsaken, Christoffersaken, Kvamsaken og andre blir overgripere beskyttet av barnevernet. Barnet og dets støttespillere blir ikke trodd, fordi aggressor i slike saker evner manipulere dette systemet fullstendig. Når barnevern og sakkyndige ikke selv har sett overgrep, så har de ikke skjedd i deres virkelighetsbilde "*Dessuten var han jo så kjekk og behagelig å*

snekke med” at han umulig kan ha gjort det han anklages for! Ingen så Breivik heller før det smalt!

Så hva slags hjelp skal slike barn få? I Andebu måtte Christoffer dø, etterpå var det ikke måte på hvor mange som hadde sett så mye! Barnevernet har i årtier vist at de traumatiserer barn like mye om ikke mer enn mange foreldre og omsorgspersoner. En ekstrem dødelighet blant barnevernsbarn, 702 barn fra 1990-2001, halvparten av fosterbarna har en psykisk lidelse, 1000 vis av overgrep, barn som trenger stabilitet blir flyttet fra det ene fosterhjem til det andre for til slutt havne på institusjon. Dette er ikke hjelp, det er fortsettelse av den samme mishandling, ustabilitet og grenseløshet.

Barnevernet er den største enkeltmishandler av barn i Norge. Ingen forgriper seg mer på barn, ingen svikter sin rolle ovenfor barn så ofte og ingen bryter så mange lover som gjelder barn som barnevernet! Og ingen steder blir en overgriper så til de grader, ikke holdt ansvarlig.

Det hele koker ned til en katastrofal kunnskapsløshet som utad fremstår som ansvarsfull i kraft av sine titler! Det er nesten noe narsissistisk over det hele. Disse profesjoner vektlegger fasade og titler mer enn innhold. De burde vært tiltalt, straffet og fengslet.

Vi har i dag et sakkyndig korps som innad vet de ikke sitter på noen fasit, men som utad fremstår som guds gave til både barn og psykisk syke. Innad har de elementer som er så forstyrrede at det er skremmende. Småkonger sitter i ulike faglige miljøer og er mer opptatt av å beskytte sin posisjon enn å gjøre den jobb man forventer de skal gjøre. Venetjenester er utbredt, kammeraderi og korpskultur florerer mot brukernes beste. Utallige er de justismord sakkyndige i domstolene har ansvar for. Hvem tror de at de egentlig er?

Vitenskapelig ydmykhet blir fortrent til fordel for subjektiv bekreftelse. Domstoler har gjort seg avhengige av dette sakkyndigveldet, de vasker sine hender i justismordenes blod. Tusenvis av barn mister kontakt med sine fedre/mødre fordi sakkyndige og domstoler lar seg manipulere av forstyrrede mødre/fedre. Barnevernet lyver, politi lyver, sakkyndige lyver og de dekker hverandres rygg. Kunnskapen til å avsløre dette finnes, men brukes ikke. Hvorfor? Noen tjener store penger på andres ulykke.

Den rådgivende sakkyndige har i realiteten blitt domstolens bøddel. Psykolog Slaastuen som gav barnet til en forstyrret far som så drepte barnet, psykolog Willick som mente Alvdalmoren var helt ok! G hallaråker som mente en narsissistisk forstyret mor var bedre egnet en en normal far, eksemplene er mange og alvorlige. Å stå opp mot dette vitenskapelige tyranni burde være alles prioritet. Isteden trues foreldre med å bli fratatt sine barn om de kritiserer dette horrible system. Mens vitenskapen offisielt roser kritkkk, så er virkleigheten i hverdagen et helt annen.

Vitenskapens fundament er dens objektivitet og empiriforankrede teori. Mens den burde ha premiert de som stiller kritiske spørsmål, viser det seg at den alt for ofte blir subjektivt selvbeskyttende.

Psykiatere og psykologer vet, at de ikke vet, allikevel blir de skråsikre når de utfordres. Et fyrverkeri av latterliggjøring, utestengelse, ad hominem argumentasjon, taushet og

andre psykologiske forsvar eksploderer om de utfordres på sin kunnskap. Stikk i strid med det vitenskapelige ideal samfunnet forventer fra disse profesjoner.

Innen vitenskapen er kritikk den beste venn, innen profesjonene er den hatet. Det får meg til å tro at store deler av feltet preges av andre holdninger enn den vitenskapelige ide, de skyver foran seg i møte med domstoler og folket.